

Sygn. akt II KO 43/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 18 października 2017 r.,
w sprawie **K.W.**
oskarżonego z art. 226 § 1 k.k.
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w P.
z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt VII K (...),
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

odmówić przekazania sprawy innemu Sądowi równorzędnemu

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w P. wpłynął akt oskarżenia w sprawie K.W. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2017r. Sąd Rejonowy w P. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga zmiany właściwości miejscowej, gdyż oskarżony nie darzy zaufaniem sędziów Sądów w okręgu plockim, na dowód czego wymienił licznie składane zawiadomienia o popełnianiu przestępstw urzędniczych, w tym zawiadomienia o korupcji oraz podejrzeniach istnienia układów w środowisku prawniczym. Sąd ten podkreślił, że oskarżony, negując każde rozstrzygnięcie, piętrzył trudności w doprowadzeniu

procesu do końca. Sąd Rejonowy w P. wskazał, że w aktach znajduje się wniosek oskarżonego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. z dnia 19 lipca 2017r., który poparł on na rozprawie w dniu 21 lipca 2017r. Sąd właściwy wyraził obawę, że poziom złych emocji, który narósł wokół sprawy K.W., spowoduje znaczne utrudnienia na kolejnych etapach procesu i doprowadzi do tego, że sprawa nie zostanie rozstrzygnięta w rozsądnym terminie, co nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości, a tym samym uzasadnia wyjęcie sprawy spod jego kompetencji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu terytorialnie właściwego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Instytucja tak zwanej właściwości z delegacji określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Skorzystanie z niej możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstaną wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób bezstronny. Lektura sprawy wskazuje, że taka wyjątkowa sytuacja nie ma miejsca w sprawie K.W..

Okolicznością dającą podstawę do zastosowania art. 37 k.p.k. nie mogą być wątpliwości strony co do bezstronności wyznaczonych do orzekania w danej sprawie sędziów, będącej wynikiem kontaktów zarówno towarzyskich, jak i służbowych. Należy wskazać, że takie zastrzeżenia mogą być rozwiązywane na gruncie przepisu art. 41 § 1 k.p.k. W tym miejscu trzeba nadmienić, że Sąd Okręgowy w P., postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016r., nie uwzględnił wniosku oskarżonego o wyłączenie sędziego M.K. od udziału w sprawie, zaś co do wyłączenia pozostałych wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w P. wniosek oskarżonego pozostawił bez rozpoznania. Na uwagę zasługuje również fakt, że 22 na 23 sędziów Sądu Rejonowego w P. złożyło oświadczenia o braku jakichkolwiek okoliczności mogących spowodować uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności w procedowaniu w sprawie K.W. (k. 201-222).

Okolicznością przemawiającą za zastosowaniem odstępstwa od zasady wyrażonej w art. 31 § 1 k.p.k. nie może być też subiektywne przekonanie oskarżonego o braku obiektywizmu po stronie organu procesowego. Analiza akt wskazuje, że w niniejszej sprawie dochodziło do świadomych, ale nie znajdujących

racjonalnego uzasadnienia, działań oskarżonego mających na celu wykazanie stronniczości Sądu (...). Uznanie, że art. 37 k.p.k. znajduje tu zastosowanie, prowadzioby do sytuacji, w której podważanie obiektywizmu konkretnego sądu, w tym pomawianie jego sędziów lub uwłaczanie ich godności przez najróżniejsze insynuacje oskarżonego niezadowolonego z kierunku postępowania lub rozstrzygnięć sądu, prowadzioby za każdym razem do zmiany właściwości miejscowej sądu, a to z pewnością zachwiałoby autorytetem wymiaru sprawiedliwości, a nie służyło jego dobru. Na gruncie omawianej sprawy aktualny staje się pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KO 16/17, że autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej ani nie popadały w zwątpienie co do własnych kompetencji w zakresie prowadzenia rzetelnego procesu.

Proces K.W. niewątpliwie należy do spraw trudnych ze względu na jego postawę, jednak stanowcza i konsekwentna nieustępliwość w tym względzie sprzyjać będzie kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując tym samym wątpliwości co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań, postanowiono jak na wstępie.

as